

A close-up photograph of two young people, a woman on the left and a man on the right, both with striking blue eyes. They are looking directly at the camera with neutral expressions. The woman has long, dark hair and is wearing a red patterned top. The man has dark hair and is wearing a dark blue sweater. The background is dark and out of focus.

ESTELLE MASKAME

LES DUES CARES D'EN KAI

fanbooks

T'atreveixes a mostrar
la teva cara oculta?

ESTELLE MASKAME

LES DUES CARES
D'EN KAI

Traducció de Lluís Delgado

Fanbooks

© Estelle Maskame, 2019

© de la traducció: Lluís Delgado, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2020

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Aquesta novel·la és una obra de ficció. Els noms, personatges i situacions que s'hi retraten són producte de la imaginació de l'autora. Qualsevol semblança a persones actuals, vives o mortes, esdeveniments i localitzacions és una mera coincidència.

Primera edició: novembre del 2020

ISBN: 978-84-18327-09-4

Dipòsit legal: B. 17.794-2020

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

—I doncs? Com és, en Harrison?

El vodka que tinc a la boca gairebé acaba a terra. M'obligo a empassar-me'l i em giro cap a la Chyna, que seu a la vora del taulell de la cuina, envoltada d'ampolles, i balanceja les cames. Arqueja una cella exageradament i intenta reprimir una rialla. És un canvi de tema radical, perquè fins ara ens preguntàvem on es devien haver comprat les altres noies els vestits tan bonics que porten.

Alço despreocupadament el got cap a ella, una barreja de refresc i massa vodka barat, i arronso les espatlles.

—Per sobre de la mitjana. És obvi que sap què fa.

La Chyna fa la rialla que reprimia.

—Em referia a la seva personalitat.

—Ah, llavors més aviat ensopit.

Dono una altra ullada a la sala d'estar. Tot i que no l'aguantó, cada parell de mesos, aprofitant que els seus pares marxen de viatge de negocis, la Madison Romy organitza unes festes genials. Com que ara mateix els seus pares són a Florida, la casa dels Romy s'ha convertit en un punt social calent. Ha vingut bona part del nostre curs d'últim any, i hi ha massa cossos fregant-se i massa veus que bramen alhora. La música sona a tot volum, i el baix retruny. La Maddie Romy és l'única de tots nosaltres amb una casa prou gran per fer festes com aquesta. La mena de festes on l'alcohol no s'acaba mai, on no es presenten mai els pares i on tothom està disposat a tot. Al principi

eren divertides, però ara són... previsibles. I les coses previsibles són avorrides.

Localitzo en Harrison Boyd. Està repenjat a la paret del fons, bevent cervesa mentre fa broma amb altres nois de l'equip. Es grata la templeta. Com sempre. Mira a través de la gentada i m' enxampa observant-lo. Se li dibuixa un somriure burleta als llavis, i em fa una picada d'ullet còmplice. Com que ja fa un parell de mesos que estem embolicats, sé exactament què vol dir aquest gest. S'ha convertit en una cosa familiar, rutinària. Vol dir que, en algun moment, pujarem d'amagat al pis de dalt. Vol dir que els llavis d'en Harrison trobaran els meus.

Li retorno un somriure deliberadament melindrós, em poso els cabells per sobre l'espatlla, i em torno a girar cap a la Chyna. En Harrison no és l'únic que sap flirtejar.

—Em segueixo fent la difícil?

—Ho pots seguir intentant —em corregeix la Chyna, i baixa d'un salt del taulell—, però cauràs tan bon punt et xiuxiuegi qualsevol ximpleria a cau d'orella. —Posa la veu greu i inclina el cos cap a mi—. *Ei, Vanessa. Soc jo, en Harrison. Com vas, nena?*

Me la trec de sobre d'una empenta i intento contenir les rialletes.

—Xiit!

L'altra gent que hi ha a la cuina ens mira estranyada. La història que tinc amb en Harrison Boyd no és cap secret, però tampoc no la vull esbombar. Engoleixo el combinat que em queda i llenço el got a les escombraries.

—Vaig a parlar amb ell.

M'arreglo els cabells, em crespo els rínxols ingovernables i, per acabar, trec el brillant de llavis i me l'aplico. Vull tenir el millor aspecte possible per a en Harrison. Ens hem estat evitant activament tota la nit, i ara, una vegada més, soc *jo* qui ha

de cedir i fer el primer pas. Estaria bé que ell prengués la iniciativa de tant en tant, però en Harrison és un pèl massa arrogant per empaitar ningú.

—Tot teu, nena —m'anima la Chyna—. L'Isaiah ens ve a buscar més tard; no desapareguis, eh? Ah, i pren precaucions.

—Sempre —replico.

Arrufo els llavis i li envio un petó amb la mà. L'agafa, fa veure que se'l fica sota el vestit i me'n llança un altre. Sempre fem la mateixa cerimònia.

Quan fèiem primer, el pare de la Chyna va trobar una nova feina a Cincinnati i, el dia que va marxar, ens vam llançar petons i vam fer veure que ens els amagàvem per poder-los conservar per sempre. Van fer un drama del trasllat, però el seu pare va plegar de la feina tres mesos després i els Tate van tornar a casa. La Chyna i jo no ens hem deixat de llançar petons des d'aleshores.

Surto de la cuina i m'obro pas cap a en Harrison. S'acosta la mitjanit i no em queda gaire temps abans que el germà de la Chyna ens vingui a recollir. Als sofàs ja hi ha escarxofats alguns convidats que miren de mantenir-se desperts, però, per a la resta, el ritme de la festa encara no decau. Jo encara tinc ganes d'acció, i és hora d'actuar. En Harrison i jo sempre ens fem els difícils, sempre flirtegem a distància, sempre ens emboliquem com si no passés res, tot i que sabem que, ben aviat, jo li estaré arrencant la roba i ell m'arrencarà la meva.

Em toco les puntes dels cabells mentre m'apropo a en Harrison i els seus amics, i em poso bé la faldilla per fer alguna cosa amb les mans. Me l'aixeco un xic per ensenyar una mica més les cames, però llavors...

«Au».

Topo contra alguna cosa, una beguda em mulla la roba i un got queda esclafat entre el meu cos i el d'algú altre. Mirava en Harrison amb visió tubular, i quan recupero tot el camp vi-

sual, torno a enfocar els altres convidats i alço la mirada cap a la persona que tinc al davant.

No reconec instantàniament el paio, cosa insòlita, perquè acostumo a ser conscient de tots els alumnes que van a la meua classe d'últim curs. El noi fa una passa enrere i es mira els texans. Els porta xops, però no sembla gaire preocupat.

—Vanessa —sento que diu la Chyna renyant-me, com si jo fos una nena petita i ella la meua mainadera. Se m'acosta per darrere, m'agafa pel colze i m'estira enrere—. Perdona, és una mica maldestra —es disculpa tímidament en nom meu, i després s'inclina per apropar-se'm més a l'orella i remuga—: Has de mirar per on vas, reina.

El paio aixeca el cap per mirar-me. Ara li veig bé la cara, però encara no el reconec. Els ulls blaus li contrasten amb el to bronzejat de la pell, i porta els cabells rinxolats molt curts, afaitats als costats i més llargs a la part de dalt. No va a Westerville Nord. Si hi anés, el coneixeria.

—Sí, Vanessa —diu en to burleta, i emfasitza una mica el meu nom, com si estigués més divertit que molest. Arrufa les celles i no puc evitar clavar els ulls a la cella que té una franja prima afaitada—. Vigila.

Em fa un somriure sorneguer i, tot seguit, passa calmosament entre la Chyna i jo i es perd entre la gentada de la cuina.

Ensumo l'aire, inhalo el rastre de la seva colònia abans no s'evapori i miro la Chyna.

—Qui era aquest?

—I què n'has de fer? —pregunta la Chyna, i em fa un gest cap a la sala, on se suposa que jo anava en aquest moment—. Vas a buscar en Harrison o no?

És veritat. En Harrison.

Em dono un segon per refer-me i em torno a posar en marxa. En Harrison i els seus amics encara estan plegats, fent broma, i m'obro pas a cops de colze cap a la rotllana. M'esmunyo

entre en Noah Diaz i l'Anthony Vincent, i en Harrison em mira als ulls instantàniament.

—Harrison, ha vingut el teu clau assegurat —es mofa l'Anthony, i fa topar l'espatlla amb la d'en Harrison.

En Noah abaixa la mirada i fa un glop de cervesa. No fa gaire, feia el ximple amb *ell*, però això no és cap drama. Els paios amb qui vaig ja saben com va la cosa. Saben que només és una història temporal, i que vinc amb data de caducitat.

—Vinga, Ant, no et posis gelós —li engego amb un somriure murri, i tot seguit li passo un braç per sobre l'espatlla i li planto un petó a la galta.

—Ei —fa en Harrison, i s'escura la gola.

Arrufa els llavis fingint que està molest, però veig que li tremolen perquè intenta reprimir un somriure. Sabeu quina és la millor part de les relacions informals? Que ningú es posa gelós. Ningú intenta controlar el comportament de l'altre. No ens devem res.

El miro als ulls i decanto el cap amb una expressió impassible.

—Oh. Volies alguna cosa?

En Harrison es peta de riure, m'agafa el canell i m'estira. Prem el seu pit contra el meu, les nostres mirades es troben i els llavis ens queden a centímetres de distància. Es posa la meva mà al coll i li puc sentir l'energia càlida de la pell.

—M'has estat evitant les últimes hores? —murmura tan fluixet que la música gairebé no em deixa sentir-lo.

—Et podria preguntar el mateix.

Deixo els llavis a tocar dels seus, provocant-lo. Com que intento ser seductora, parpellejo una mica més que de costum. De reüll, veig que en Noah i l'Anthony se separen i ens deixen certa privacitat, tot i que estem envoltats d'assistents a la festa. En qualsevol cas, a ningú no li importa. Les festes estan *fetes* per a això. Punyeta, estic convençuda que fa un moment he vist en Matt Peterson i l'Ally Forde grapejant-se al sofà.

—Entesos —diu en Harrison abruptament. Em planta el polze a la barbata i em subjecta la cara amb fermesa—. Deixem-nos estar d'hòsties —murmura suaument, però reculo una mica perquè l'alè li fa pudor de cervesa. Fa un somriure mandrós i arrogant, i mig acluca els ulls—. Qui puja primer al pis de dalt?

No m'ho penso dues vegades. Tota la nit que estic avorrida i em moro per encendre-la una mica. Agafo la mà d'en Harrison i serpentejo per la sala d'estar, arrossegant-lo. Em posa l'altra mà a la cintura de la faldilla i sento la calidesa de la seva pell sobre la meva. Els ulls d'en Noah ens segueixen per la sala. No són els únics.

—Què collons foten? —exclama en Harrison de sobte amb una veu ronca, i em deixa anar la mà. Em passa pel costat com un coet i s'avança fet una fura.

El segueixo amb la mirada, preguntant-me amb inquietud què pot haver cridat més la seva atenció que jo, i llavors veig la baralla que es prepara a la cuina. Segons el que arribo a albirar a través de la munió de gent que s'abraona cap al racó on hi ha la gresca, alguns païos de l'equip de futbol americà rival del nostre han decidit presentar-se a la festa. I és evident que ni els hi havien convidat ni els hi vol ningú.

La rivalitat entre Westerville Nord, Central i Sud és exagerada. Sobretot entre el Nord (nosaltres) i el Central. El cap de setmana passat vam jugar contra el Central. Generalment, el futbol americà no m'interessa gaire, però vaig anar al partit perquè sabia que després veuria en Harrison. Vam perdre, i no va ser cap sorpresa, perquè el nostre equip fa llàstima, però l'autèntic moment estel·lar del partit, l'únic esclat d'energia, va ser la picabaralla que es va viure al camp durant el tercer quart.

Aparentment, la baralla encara no s'ha acabat.

M'obro pas a cops de colze entre la gentada en direcció a la

cuina per anar amb en Harrison, però la Chyna em torna a aparèixer al costat. Les trenes se li agiten tan de pressa que em fuetegen la cara.

—No entendre mai per què els nois d'institut es comporten com si juguessin a l'NFL —rondina, però no li paro gaire atenció perquè estic fent puntetes, intentant veure l'enfrontament—. No és una lliga tan important, però els egos malmesos són una bona font d'entreteniment.

—Són els païos del Central, oi?

—Sí. Puc dir que els jugadors del seu equip estan més bons que els nostres? —Es venta la cara amb una mà, tota dramàtica—. I en Russell Frederick, mare meva! No li diria que no, al pèl-roig.

Parlant d'en Russell Frederick, està plantat davant en Noah Diaz. No seria una baralla entre equips de futbol americà d'institut com cal si els dos que es barallen no fossin els quarterbacks dels equips rivals. Estic convençuda que aquestes lleis estan gravades en una làpida de marbre en algun lloc. En Russell té al darrere un grapat de jugadors del Central que li fan de reforços. Rere en Noah hi ha els nostres jugadors. Els nostres jugadors del Nord. I en Harrison.

—El resultat va ser... una pallissa —sento que diu en Russell. Us juro que està fet de pura roca. Té les espatlles amples com un pont. En Russell inclina el cap envers en Noah—. Jo també hauria plorat.

—De debò vols que et faci una marca nova al nas tan fet pols que tens? —contraataca en Noah, i tanca el puny, preparat per atacar si el provoquen prou.

Se senten murmuri i grunys a l'engròs. Els jugadors intercanvien insults i burles.

Quina mandra. Estic tan tipa d'aquestes cerimònies tan avorrides, que un drama tan teatral en plena festa no em motiva gens.

—Ei, Harrison, vols tornar a tastar aquestes mans? —exclama un dels nois del Central, i quan localitzo el provocador m'adono que és el paio de la bona olor i la pell bronzejada que m'he trobat fa un parell de minuts. *Per això* no el conec: va a Westerville Central, i s'ha presentat a la festa amb l'equip de futbol americà del Central amb ganes de buscar brega. I ha anat a triar en Harrison per buscar-li les pessigolles.

Mala idea. Com de costum, en Harrison es deixa provocar i escomet el noi, buscant baralla. El cap de setmana passat, un dels jugadors del Central li va pegar i li va partir el llavi, segurament és el mateix que ara busca raons, però almenys vaig poder passar la nit fent-li petons perquè millorés. Potser aquesta nit faré el mateix.

En Harrison es llança contra l'equip contrari i desencadena la reacció de tothom. Sense cap entusiasme, observo com en Noah escomet violentament en Russell, i veig el puny de l'Anthony volant i que en Harrison agafa el paio misteriós que clarament té un problema amb ell. *Nois*. De vegades em fan fàstic. Tenen l'ego massa fràgil i estan desesperats per demostrar el seu valor.

S'escriדassen i s'empenyen, els convidats a la festa animen els nostres nois perquè apallissin els de l'equip del Central i tothom reparteix cops de colze per acostar-se més a l'acció. Un parell de noies els xisclen que s'aturin, però ningú més ni tan sols fingeix ser civilitzat. Jo no puc apartar els ulls d'en Harrison. Té el noi del Central contra el taulell de la cuina i li agafa el cap amb una clau, però el jugador és ràpid i fort. S'esmuny de la presa, agafa el primer got que troba i en llança el contingut contra el pit d'en Harrison.

La veu estrident de la Maddie Romy s'obre pas en l'ambient com un punyal, i entra com una exhalació a la cuina atapeïda de gent.

—Prou! Si destrosseu la casa, els meus pares em mataran, literalment! —xiscla.

Agita els braços com una boja i no espero que ningú faci cas de les seves súpliques, però la baralla s'atura i tots els nois es queden immòbils allà on són. En Harrison es mira la samarreta tacada, enfurismat.

—Si heu de seguir amb aquesta merda, sortiu al carrer. Aquesta festa és del Nord. No és una festa del Sud, i us ben asseguro que no és del Central. —La Maddie arrufa el nas i assenyala la porta. M'impresiona aquesta demostració sobtada d'autoritat—. Qui no hauria de ser aquí, que toqui el dos.

Els jugadors del Central marxen entre cops d'espatlla. El paio que acaba de llançar la beguda a en Harrison passa fregant-lo amb un somriure burleta i passant-se una mà pels cabells. Alça la mirada un instant i us juro que els seus ulls em miren directament, valents i intensos, i se'm fa un nus a l'estómac. Desvia la mirada de seguida. M'agradaria saber com es diu per no haver de pensar en ell com «el paio atractiu al qual vaig vessar la beguda».

Els seus companys d'equip i ell marxen com una bandada de llops, caminant amb arrogància i grunyint per sota el nas. Tan bon punt surten per la porta principal, sembla que no hagin vingut. La música torna a sonar a tot volum, la rotllana de gent al voltant de la cuina es dispersa i tornen les converses i els riures.

—He d'anar a alleujar l'ego d'en Harrison —xiuxiuejo a la Chyna. Ella riu, belluga les celles perfectament dibuixades i m'empeny cap a ell. No em cal gaire més motivació.

—Kai Washington —rondina en Harrison quan arribo al seu costat. S'assenyala la samarreta, totalment xopa i enganxada al seu tors ben esculpit—. Em comença a tocar els pebrots.

«Ara ja sé com es diu», penso. «Kai Washington».

Intento parar atenció a en Harrison, però, com que no m'interessa gens la seva rivalitat esportiva, intervenc abans no tingui temps de dir res més.

—Quin problema hi ha? Igualment et penso treure aquesta samarreta.

Encara no ho he acabat de dir, que li engrapo la tela i l'estiro cap a l'escala, desesperada per deixar enrere les restes de la festa i sentir les seves mans al meu cos. Tots dos estem ple-tòrics després de la baralla; en Harrison per l'adrenalina, i jo perquè la mirada poderosa d'en Kai ha fet que una onada elèctrica em recorregués tot el cos. Intento treure'm del cap aquesta sensació inquietant i reconduir els pensaments cap a en Harrison.

Pugem l'escala plegats, trontollant. No estem exactament sobris, però a tots dos ens agrada així. En Matt Peterson i l'Ally Forde s'han aixecat del sofà i també han pujat, i ara s'emboiquen repenjats a la paret. Ni tan sols ens veuen quan els passem pel costat i desapareixem al primer dormitori que trobem. Ni tan sols em molesto a encendre el llum; tant me fa a qui pertanyi l'habitació que fem servir.

Premo més fort la samarreta d'en Harrison i l'estiro cap a mi. Els nostres pits topen amb força alhora que els nostres llavis es troben. Perdem l'equilibri a les fosques, ensopeguem amb els mobles i ens trepitgem. Sento l'eco de la música a la casa, ofegada i llunyana rere les portes tancades.

En Harrison em mossega el llavi inferior. Li fico les mans entre els cabells i li estiro les puntes. Ell m'estreny el cul, i jo li faig els petons més fort. Ens deixem caure al llit i m'enfilo als seus malucs, m'inclino endavant i li traço una tirallonga de petons a la mandíbula i coll avall.

De sobte, en Harrison m'agafa la cara suaument amb les dues mans i em fa aixecar el cap.

—Vanessa, et puc preguntar una cosa?

Es mou sota el meu cos i s'estira per encendre un llum de nit. Il·lumina l'habitació i el torno a veure. El pit d'en Harrison puja i baixa a sota meu, i respira feixugament. Té la samarreta

apujada i li reposo les mans al pit nu. L'observo, divertida per la interrupció.

Tinc la impressió que ja no parla en un to juganer, i em mira amb una solemnitat gens habitual en ell.

—Ha de ser ara mateix? —pregunto rient, i torno a prémer els llavis contra els seus per fer-lo callar. Intento fer-li un petó prou profund per distreure'l, però el truc no funciona com de costum.

Se separa de mi i s'incorpora lleugerament sota les meves cames, repençant-se als colzes. El veig tan seriós que em pregunto si pot ser que *no* estigui borratxo.

—Escolta —comença, i s'enretira els cabells rossos dels ulls—. El mes vinent, uns amics i jo anirem a esquiar un parell de dies a Mad River Mountain. Alguns vindran amb la seva parella, i havia pensat que tu també podries venir.

Sona bé, i m'agrada esquiar, però el pànic em domina com un mal vici. En Harrison... m'està demanant que sortim? Ho diu seriosament? M'està proposant que vagi a esquiar amb els seus amics i ell, i a mi em sona prou seriós. Només pot voler dir una cosa... Vol dur les coses una passa més enllà. Espera més de mi, vol que passem més temps junts com una parella, però és un desig que no li puc concedir de cap manera. De sobte, em noto com si l'estómac em fes el centrifugat amb què s'acaba el programa de la rentadora. Se'm regira a tota velocitat fins que he de reprimir les ganes de vomitar.

La resposta ha de ser no.

No puc deixar que ningú entri a la meva vida. No d'aquesta manera. No puc córrer aquest risc.

Així doncs, totxana rere totxana, construeixo una sòlida muralla defensiva entre en Harrison i jo.

—Ei! —exclamo, i em redreço com un llamp. Encara li tinc posada la mà al pit i noto que el cor li batega de pressa. L'habitació ha quedat en silenci, i sembla que la festa que ens envolta s'hagi esfumat—. M'estàs demanant que sortim?

—Només m'ha semblat que seria divertit...

—Res de cites, Harrison Boyd —li recordo, agitant un dit a l'aire amb un somriure picardiós per emmascarar el pànic que m'aclapara. Ja ho vam deixar clar a l'estiu, la primera vegada que li vaig fer un petó a la seva camioneta. Em va venir a buscar perquè ens havíem passat el dia flirtejant per missatges de text, i vam anar directes al gra sense gaires miraments. Vam deixar ben clar que jugàvem i prou. Simple diversió. Res seriosos—. Vam quedar que era una història informal, recordes?

Tant si ho recorda com si no, acabo de decidir que aquí s'acaba aquesta relació. Si algú dona mostres que vol portar les coses més lluny, no em queda cap més remei que fugir. La veritat és que en Harrison m'agrada bastant. Està bo, sap fer servir les mans i no és *tan* simple i egocèntric com els seus companys d'equip. Però no m'agrada d'aquesta manera. M'he adonat que les relacions «reals» em foten una por atterradora. Sempre s'acaben i, d'una manera o altra, algú sempre acaba ferit. No em puc treure del cap la idea que sempre, inevitablement, perds la persona que estimes.

No ho puc evitar. El pare se'm presenta als pensaments sense invitació i el visualitzo, la imatge d'un home amb cendra on un dia hi va haver un cor i una buidor profunda als ulls. No vull acabar com ell.

En Harrison gruny i em torno a concentrar en ell.

—De vegades costa entendre't.

—I això et costa d'entendre? —pregunto. Em torno a inclinar cap a ell per distreure'l i l'empenyo contra el llit. Li agafo la cara entre les mans i li frego la galta amb les ungles mentre toco amb els llavis la pell suau del seu coll. Li traço un camí de petons que li baixa fins a la clavícula, i m'asseguro de fer-li un xuclet que trigarà una eternitat a desaparèixer, un record de mi, perquè, després d'aquesta nit, no li faré cap més petó.

—Vanessa —murmura en Harrison en un to greu, i exhala

mentre noto que es relaxa sota el meu cos. Em planta una mà a l'esquena, prop de la cintura, i amb l'altra m'estira els cabells i se'ls enreda al voltant dels dits.

Ens separem el temps just perquè li tregui la samarreta xopa. La llanço a un costat i em torno a incorporar, ara somrient seductorament. Sabeu quina és la meva part preferida de tot plegat? La provocació. Fer-los tornar bojós. La fam que els encega els ulls. El control que tinc sobre ells. Sembla l'única part de la vida sobre la qual tinc alguna mena de control.

Ara mateix, però, l'espectacle que faig em distreu tant a mi com a en Harrison. Concentro tota l'energia a complaure'l per aturar el remolí de pensaments histèrics que em ballen al cap.

Em moc sobre en Harrison, que em mira. Els texans que porta em freguen la pell nua de les cuixes. M'agrada pensar que tinc talent per mantenir el contacte visual, perquè mai no desvio la mirada quan miro algú als ulls. Miro fixament en Harrison mentre jugo amb una innocència fingida amb les puntes dels meus cabells, em mossego el llavi i faig veure que sé exactament què faig.

—Vanessa, estàs tan bona que no sé què fer amb tu —remuga en Harrison.

Té raó, no sap què fer-ne, però almenys ara gaudeix el moment i cedeix el control a l'adrenalina i el desig.

—Somriu —diu de sobte picant-me l'ullet, i m'adono que ha tret el telèfon i l'alça provocativament—. Per què no em fas un espectacle?

I l'hi faig.

Somric mirant directament a càmera i li faig un espectacle que passarà a la posteritat.